

[Industriministeren]

Der kan da fremhæves, som det er blevet gjort, nogle mere eller mindre heldige ting, der er blevet vedtaget i EF, ligesom der bliver vedtaget nogle mere eller mindre heldige ting i det danske Folketing. Men den eneste måde, vi kan forhindre, at der bliver vedtaget alt for meget i EF, som vi ikke synes er en god idé, er ved at være aggressive, ved at være med fra starten, ved virkelig at vise, at vi gerne vil have indflydelse. Kun derved kan vi også i EF forhindre, at ting, der er mere eller mindre hensigtsmæssige, ryger igennem ved en flertalsbeslutning. Dér er det argumenterne, der tæller.

Det var stort set de bemærkninger, jeg fik ud af det sidste. Jeg har i hvert tilfælde kun fået indtryk af, at vi med det finanslovforlig, der er blevet indgået, og med den erhvervspolitik, der er tilrettelagt, er kommet på den rette vej.

Nyrup Rasmussen (S):

Jeg vil gerne takke for de mange venlige bemærkninger, der er faldet om det initiativ, Socialdemokratiet har taget til den industripolitiske debat i dag.

Jeg vil starte denne anden runde med at spørge industriministeren – for det efterlod ærligt talt et lille tomrum: Hvad er egentlig regeringens holdning til den dagsorden, som Fremskridtspartiet ved fru Kirsten Jacobsen har foreslået i dag? Det er bemærkelsesværdigt, at industriministeren ikke med ét ord kommenterede dagsordenen. Er det regeringens holdning at stemme imod dagsordenen, for dagsordenen eller at afholde sig fra at stemme? Hvad er egentlig regeringens holdning til Fremskridtspartiets dagsorden?

Jeg er lidt ked af, at ministeren ligesom prøver at dreje den erhvervspolitiske debat væk fra den, synes jeg, gryende forståelse, der var i midten af 1980'erne. Som hr. Rahbæk Møller så rigtigt sagde, var der jo et gryende forår omkring den industripolitiske debat fra ca. 1986 og nogle år frem. Desværre gik det senere den industripolitiske debat lidt dårligere, og vi sidder nu i den situation, vi sidder i.

Jeg forstår ikke, hvorfor den nuancerede opfattelse af dansk erhvervsliv, der var kendet dengang, er forsvundet, at man ikke erkender, at naturligvis er det både en styrke og en svaghed, at vi har mange små og mellemstore virksomheder, at man ikke erkender, at naturligvis er der behov for, at det offentlige gør no-

get særligt ved forsknings- og udviklingsindsatsen i dansk erhvervsliv. Hvorfor ikke forstå og erkende, at den dokumentation, jeg nævnte i mit første indlæg, og som regeringen selv fremlagde i 1986, om nytten af et fornuftigt samspil mellem det offentlige og det private, naturligvis fortsat er holdbar?

Jeg synes, vi skal sige, at det, debatten også går på, er: Skal det danske Folketing, skal lovgivningsmagten indtage en passiv, defensiv, afventende holdning i forhold til markedsøkonomien, eller skal vi prøve at samvirke med markedsøkonomien på den bedst mulige, fremadrettede, nyskabende facon? Det er de to valgmuligheder, vi står foran.

Jeg vil gerne spørge: Er ministeren enig i de to grundforløbsbeskrivelser, som blev lagt frem af Finansministeriet i 1986? Her taler vi ikke så meget om, hvorvidt tallene er helt ajourført eller ej, men vi taler om grundtanken, at man gennem en strukturindsats fra samfundets side kan fremme de gode kræfter, der i øvrigt er i gang i erhvervslivet.

Jeg synes også, jeg skal sige, at det ikke er nogen tilfældighed, at Håndværksrådet, Industrirådet og også Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har udtalt sig meget negativt om de nedskæringer, der er sket. Må jeg bare citere fra en udtalelse i dag fra Håndværksrådet, hvori det hedder, at Industriministeriet »er på vej ud af rollen som erhvervspolitikens ministerium«, siger lederen af Håndværksrådets erhvervspolitiske afdeling. Og det er sandt nok, minister. Sandheden om dansk industripolitik er nok, at danske erhvervsvirksomheder fremover skal på jagt i en række andre ministerier for at finde ud af, om der dér er fremadrettede tiltag.

Jeg synes, vi skal prøve at se, om vi ikke i 1990 kan få en konstruktiv debat om, hvad vi i givet fald kunne gøre fra det offentlige, ikke på en styrende, planlæggende, gammeldags, østeuropæisk facon, men prøve at samle noget af det bedste op af det, som vi tabte på gulvet med finansloven for 1990, som desværre ramte hårdt på det Industriministeriumområde, som ministerens forgænger var så aktiv inden for.

Kunne vi f.eks. ikke – det er mit første spørgsmål til industriministeren – overveje, om det var hensigtsmæssigt at have 23 sagsbehandlere i Stockholm på det udenrigsøkonomiske område i modsætning til, at vi kun har 1½ sagsbehandler i Budapest, for at tage et billed-